

“मीठे बच्चे- ज्ञानको बुलबुल (चरा) बनेर आफूसमान बनाउने सेवा गर, जाँच गर- कतिलाई आफूसमान बनाएको छु, यादको चार्ट कस्तो छ ?”

प्रश्न:- भगवान् आफ्ना बच्चाहरूसँग कुनचाहिँ प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ जुन अरू कुनै मनुष्यले गर्न सक्दैन ?

उत्तर:- भगवान् प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, म तिमीलाई आफ्नो घर अवश्य लिएर जानेछु । तिमी श्रीमतमा चलेर पावन बन्थौ भने मुक्ति र जीवनमुक्तिमा जानेछौ । नत्र भने मुक्तिमा त हरेकलाई जानु नै छ । कसैले चाहोस् या नचाहोस् जबरजस्ती हिसाब-किताब चुक्ता गराएर लिएर जानेछु । बाबा भन्नुहुन्छ- जब म आउँछु तब तिमीहरू सबैको वानप्रस्थ अवस्था हुन्छ, म सबैलाई लिएर जान्छु ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले अब पढाइमा ध्यान दिनुपर्छ । जुन गायन छ, सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण... यी सबै गुण धारण गर्नु छ । जाँच गर्नुछ, ममा यी गुण छन् ? किनकि जो बन्दछन् त्यहाँ नै तिमी बच्चाहरूको ध्यान जान्छ । अब यो पढ्नु र पढाउनुमा आधारित छ । आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ- मैले कतिलाई पढाउँछु ? सम्पूर्ण देवता त कोही बनेको छैन । चन्द्रमा जब सम्पूर्ण बन्छ तब कति धेरै प्रकाश दिन्छ । यहाँ पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार देखिन्छ । यो बच्चाहरूले पनि जान्न सक्छन् । टिचरले पनि बुझ्न सक्छन् । एक-एक बच्चाले के गरिरहेका छन् भनेर नजर जान्छ । मेरो लागि के सेवा गरिरहेका छन् ? सबै फूलहरूलाई हेर्नुहुन्छ । फूल त सबै हुन् । बगैंचा हो नि । हर एकले आफ्नो अवस्थालाई जान्दछन् । आफ्नो खुशीलाई जान्दछन् । अतीन्द्रिय सुखमय जीवन हर एकलाई आफ्नो-आफ्नो अनुभव हुन्छ । एक त बाबालाई धेरै-धेरै याद गर्नु छ । याद गरेपछि नै फेरि बदलामा (रिटर्न) मिल्छ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नका लागि तिमी बच्चाहरूलाई धेरै सहज उपाय बताउँछु- यादको यात्रा । हरेकले आफ्नो दिलसँग सोध्नु- मेरो यादको चार्ट ठीक छ ? कसैलाई आफूसमान पनि बनाउँछु ? किनकि ज्ञान बुलबुल हो नि । कोही सुगा छन्, कोही के छन् ! तिमीलाई परेवा होइन, सुगा बन्नु छ । आफूभित्र सोध्दा बडो मजा आउँछ । कहाँसम्म मलाई बाबा याद छ ? कहाँसम्म अतीन्द्रिय सुखमा रहन्छु ? मनुष्यबाट देवता बन्नु छ नि । मनुष्य त मनुष्य नै हुन् । पुरुष अथवा स्त्री दुवै देखिन त मनुष्य नै देखिन्छन् । फेरि तिमी दैवी गुण धारण गरेर देवता बन्दछौ । तिमीहरू सिवाय अरू कोही देवता बन्न सक्दैन । यहाँ आउँछन् दैवी घरानाको जस्तै बन्न । वहाँ पनि तिमीहरू दैवी घरानाको जस्तै हुन्छौ । वहाँ तिमीहरूमा कुनै राग-द्वेषको आवाज पनि हुने छैन । यस्तो दैवी परिवारको बन्नका लागि खुब पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । पढ्नु पनि काइदा अनुसार पर्छ, कहिल्यै मिस गर्नुहुँदैन । धेरै बिरामी भए पनि बुद्धिमा शिवबाबाको याद होस् । यसमा त मुख चलाउने कुरा छैन । आत्माले जान्दछ, म शिवबाबाको बच्चा हुँ । बाबा हामीलाई लिएर जानका लागि आउनुभएको छ । यो अभ्यास धेरै राम्रो चाहिन्छ । जहाँसुकै भए पनि बाबाको यादमा रहनु छ । बाबा आउनुभएको छ नै शान्तिधाम-सुखधाममा लिएर जान । कति सहज छ । धेरै छन् जसले धेरै धारणा गर्न सक्दैनन् । ठिकैछ, याद गर । यहाँ सबै बच्चाहरू बसेका छन्, यिनमा पनि नम्बरवार छन् । हो, बन्नु अवश्य छ । शिवबाबालाई याद अवश्य गर्छन् । अरू सबै सङ्गत तोडेर एकसँग जोड्नेवाला त सबै हुनेछन् । अरू कसैको याद रहँदैन होला । तर यसमा अन्त्यसम्म पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । मेहनत गर्नुपर्छ । भित्र सदैव एक शिवबाबाको नै याद रहोस् । जहाँ पनि घुम्न-फिर्न जान्छौ भने पनि भित्र याद बाबाको नै रहोस् । मुख चलाउने पनि आवश्यकता रहँदैन । सहज पढाइ छ । पढाएर तिमीलाई आफूसमान बनाउनुहुन्छ । यस्तो अवस्थामा नै तिमी बच्चाहरूलाई जानु छ । जस्तो सतोप्रधान अवस्थाबाट आएका हो, त्यस अवस्थामा फेरि जानु छ । यो कति सहज छ सम्झाउनमा । घरको कामकाज गर्दा, चल्दा-फिर्दा आफूलाई फूल बनाउनु छ । जाँच गर्नु छ ममा कुनै गडबडी त छैन ? हीराको दृष्टान्त पनि धेरै राम्रो छ, आफ्नो जाँच गर्नु छ । तिमी स्वयम् नै मेगिनफायिङ्ग ग्लास (आकार बढाउने सिसा) हो । त्यसैले आफ्नो जाँच गर्नु छ, ममा थोरै पनि देह-अभिमान त छैन ? हुन त अहिले सबै पुरुषार्थी हुन्, तर लक्ष्य त सामुन्ने छ नि । तिमीहरूले सबैलाई सन्देश दिनु छ । बाबाले भन्नुभएको थियो अखबारमा खर्च भए पनि यो सन्देश सबैलाई मिलोस् । भन, एक बाबालाई याद गर्नुभयो भने विकर्म विनाश हुनेछ अनि पवित्र बन्नुहुनेछ । अहिले कोही पवित्र छैन । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- पवित्र आत्माहरू हुन्छन् नै नयाँ दुनियाँमा । यो पुरानो दुनियाँ अपवित्र छ । एउटा पनि पवित्र हुन सक्दैन । आत्मा जब पवित्र बन्दछ तब पुरानो शरीर छोडिदिन्छ ।

छोड्नु नै छ । याद गर्दा-गर्दै तिमीहरूको आत्मा एकदम पवित्र बन्नेछ । शान्तिधामबाट हामी एकदम पवित्र आत्मा आएका थियौं, गर्भ महलमा बसेका थियौं । फेरि यति धेरै पार्ट बजायौं । अब चक्र पूरा गन्यौ फेरि तिमी आत्माहरू जानेछौ आफ्नो घर । त्यहाँबाट फेरि सुखधाममा आउनेछौ । त्यहाँ गर्भ महल हुन्छ । फेरि पनि पुरुषार्थ गर्नु छ उच्च पद पाउनका लागि, यो पढाई हो । अहिले नर्क वेश्यालय विनाश भएर शिवालय स्थापन भइरहेको छ । अब त सबैलाई फर्केर जानु छ ।

तिमी पनि सम्झन्छौ- हामी यो शरीर छोडेर गएर नयाँ दुनियाँमा राजकुमार-राजकुमारी बन्नेछौं । कसैले सम्झन्छन्, हामी प्रजामा जानेछौं, यसमा बिलकुल लाइन स्पष्ट (लाइन क्लियर) हुनुपर्छ । एक बाबाको नै याद रहोस्, अरू कोही पनि याद नआओस् । यसलाई भनिन्छ पवित्र भिखारी । शरीर पनि याद नरहोस् । यो त पुरानो छी-छी शरीर हो नि । यहाँ जीवन छँदै मर्नु छ, यो बुद्धिमा रहनु छ । अब हामीलाई फर्केर घर जानु छ । आफ्नो घरलाई भुल्दै गएका थियौ । अहिले फेरि बाबाले याद दिलाउनुभयो । अब यो नाटक पूरा हुन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ तिमी सबै वानप्रस्थी हो । सारा विश्वमा जति पनि मनुष्यमात्र छन्, सबैको अहिले वानप्रस्थ अवस्था छ । म आएको छु, सबै आत्माहरूलाई वाणीभन्दा पर लिएर जान्छु । बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले तिमीहरू साना-ठूला सबैको वानप्रस्थ अवस्था छ । वानप्रस्थ केलाई भनिन्छ, यो पनि तिमी जान्दैनथ्यौ । यत्तिकै गएर गुरु बनाउँथ्यौ । तिमी लौकिक गुरुहरूद्वारा आधाकल्प पुरुषार्थ गर्दै आएका हो, तर ज्ञान कसैलाई पनि छैन । अहिले बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ- तिमी साना-ठूला सबैको वानप्रस्था अवस्था छ । मुक्ति त सबैलाई मिल्नु छ । साना-ठूला सबै खतम भएर जानेछन् । बाबा आउनुभएको छ सबैलाई घर लिएर जान । यसमा त बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ । यहाँ दुःख अनुभव हुन्छ, यसैले आफ्नो घर स्वीट होमलाई याद गर्छन् । घर जान चाहन्छन् तर अक्कल त छैन । भन्छन्- हामी आत्माहरूलाई अब शान्ति चाहिएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- कति समयको लागि चाहियो ? यहाँ त हरेकले आफ्नो-आफ्नो पार्ट बजाउनु छ । यहाँ कोही शान्त कहाँ रहन सक्छ र ? आधाकल्प यी गुरुहरू आदिले तिमीबाट धेरै मेहनत गराए, मेहनत गर्दै, भड्किँदा-भड्किदै अझ अशान्त बनेका छौ । अब जो शान्तिधामको मालिक हुनुहुन्छ, उहाँ आएर सबैलाई फर्काएर लैजानुहुन्छ । पढाइ पनि रहनुहुन्छ । भक्ति गर्छन् नै निर्वाणधाममा जानका लागि, मुक्तिको लागि । यो कहिल्यै पनि कसैको दिलमा आउँदैन- हामी सुखधाममा जानेछौं । सबै वानप्रस्थमा जानका लागि पुरुषार्थ गर्छन् । तिमी त पुरुषार्थ गर्छौं सुखधाममा जानका लागि । जान्दछौ, पहिले वाणीभन्दा पर अवस्था अवश्य चाहिन्छ । भगवान् पनि प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ बच्चाहरूसँग- म तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो घर अवश्य लिएर जानेछु, जसका लागि तिमीले आधाकल्प भक्ति गन्यौ । अब श्रीमत्तमा चल्थौ भने मुक्ति-जीवनमुक्तिमा जानेछौ । नत्र त शान्तिधाम त सबैलाई जानु नै छ । कोही जान चाहोस् वा नचाहोस्, ड्रामा अनुसार सबैलाई जानु छ अवश्य । इच्छा भए पनि, नभए पनि म आएको छु सबैलाई फिर्ता लिएर जान । जबरजस्ती हिसाब-किताब चुक्ता गराएर भए पनि लिएर जानेछु । तिमी सत्ययुगमा जानेछौ, बाँकी सबै वाणीभन्दा पर शान्तिधाममा रहन्छन् । कसैलाई पनि छोड्ने छैन । गएनौ भने पनि सजाय दिएर कुटपिट गरेर पनि लिएर जानेछु । ड्रामामा पार्ट नै यस्तो छ, त्यसैले आफ्नो कमाइ गरेर गयौ भने पद पनि राम्रो मिल्नेछ । अन्त्यमा आउनेहरूले के सुख पाउनेछन् । बाबा सबैलाई भन्नुहुन्छ, अवश्य जानु छ । शरीरलाई आगो लगाएर सबै आत्माहरूलाई लिएर जानेछु । आत्माहरूलाई नै मेरो साथ-साथ जानु छ । मेरो मतमा सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण बन्थौ भने पद पनि राम्रो मिल्नेछ । तिमीहरूले बोलाएका छौ नि- आएर हामी सबैलाई मृत्यु दिनुहोस् । अब मृत्यु आयो कि आयो । बाँच्नु कसैलाई पनि छैन । छी-छी शरीर रहनु छैन । बोलाएका हो नै फर्काएर लिएर जानुहोस् भनेर । त्यसैले अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, यस छी-छी दुनियाँबाट तिमीलाई फर्काएर लैजानेछु । तिमीहरूको यादगार पनि खडा छ । देलवाडा मन्दिर छ नि- दिल लिनवालाको मन्दिर, आदिदेव बसेका छन् । शिवबाबा पनि हुनुहुन्छ, बापदादा दुवै हुनुहुन्छ, यिनको शरीरमा बाबा विराजमान हुनुहुन्छ । तिमी त्यहाँ गयौ भने आदिदेवलाई देख्नेछौ । तिमीहरूको आत्माले जान्दछ- यहाँ त बापदादा बस्नुभएको छ ।

अहिले तिमी जो पार्ट बजाइरहेका छौ त्यसको निसानी यादगार खडा छ । महारथी, घोडसवार, पैदल यात्री पनि छन् । त्यो हो जड, यो हो चैतन्य । माथि वैकुण्ठ पनि छ । तिमीले मोडेल देखेर आउँछौ, कस्तो देलवाडा

मन्दिर छ, तिमी त जान्दछौ, कल्प-कल्प यो मन्दिर यस्तै बन्छ, जसलाई तिमी गएर देख्नेछौ । कोही-कोही अलमलिन्छन् । यी सबै पहाड आदि टुट्ने-फुट्नेछन् फेरि बन्नेछन् ! कसरी ? यो विचार गर्नु छैन । अहिले त स्वर्ग पनि छैन, फेरि त्यो कसरी आउनेछ ! पुरुषार्थद्वारा सबै बन्छ नि । तिमी अहिले तयारी गरिरहेका छौ, स्वर्गमा जानका लागि । कसै-कसैले अलमलिएर पढाइ नै छोडिदिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यसमा अलमलिने कुनै आवश्यकता छैन । वहाँ सबै कुरा हामी बनाउनेछौ । त्यो दुनियाँ नै सतोप्रधान हुनेछ । त्यहाँका फल-फूल आदि सबै देखेर आउँछन्, शूबीरस पिउँछन् । सूक्ष्मवतन, मूलवतनमा त यो कुरा नै हुँदैन । बाँकी यो सबै हो वैकुण्ठमा । विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ । यो निश्चय त पक्का हुनुपर्छ र बाँकी कसैको तकदिरमा छैन भने भन्नेछन् यो कसरी हुन सक्छ ! हीरा जुहारत जो अहिले देखिएका नै छैनन् ती फेरि कसरी हुनेछन् ! पूज्य कसरी भन्नेछन् ? बाबा भन्नुहुन्छ— यो पूज्य र पुजारीको खेल बनेको छ । हामी सो ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय.... यो सृष्टि चक्रलाई जान्नाले तिमी चक्रवर्ती राजा बन्छौ । तिमी सम्भन्छौ, त्यसैले त भन्छौ— बाबा, कल्प पहिले पनि हजुरसँग मिलेको थिएँ । हाम्रो नै यादगार मन्दिर सामुनै खडा छ । त्यसपछि मात्र स्वर्गको स्थापना हुनेछ । यी जो तिमीहरूका चित्र छन् यिनीहरूमा कमाल छ, कति रुचिसँग आएर हेर्छन् । सारा दुनियाँमा कसैले पनि कहीं देखेका छैनन् । न कसैले यस्तो चित्र बनाएर ज्ञान दिन सक्छ । नक्कल गर्न सक्दैनन् । यी चित्र त खजाना हुन् । जसद्वारा तिमी पद्मापद्म भाग्यशाली बन्दछौ । तिमी सम्भन्छौ, हाम्रो कदम-कदममा पद्म छ । पढाइको कदम । जति योग राख्नेछौ, जति पढ्नेछौ त्यति पद्म । एकातिर माया पनि सम्पूर्ण पूरा शक्तिसहित (फुलफोर्समा) आउनेछ । तिमी अहिले नै श्याम-सुन्दर बन्छौ । सत्ययुगमा तिमी सुन्दर थियौ, गोल्डन एजेड, कलियुगमा श्याम छौ, आइरन एजेड । हर एक चीज यस्ता हुन्छन् । यहाँ त धर्ती पनि बाँभो छ । वहाँ त धर्ती पनि फस्टक्लास हुनेछ । हर चीज सतोप्रधान हुन्छ । यस्तो राजधानीको तिमी मालिक बनिरहेका छौ । अनेक पटक बनेका हौ । फेरि पनि यस्तो राजधानीको मालिक बन्ने पूरा पुरुषार्थ गर्नु पर्छ । पुरुषार्थ विना प्रारब्ध कसरी पाउने ? कुनै तकलिफ छैन ।

मुरली छापिन्छ, पछि गएर लाखौँ-करोडौँको संख्यामा छापिनेछ । बच्चाहरू भन्छन्— जति पनि पैसा छन् त्यो सबै यज्ञमा लगाऊँ ? राखेर के गर्ने ? पछि गएर हेर के-के हुन्छ । विनाशको तयारी पनि देखिरहने छौ । रिहर्सल (पूर्वाभ्यास) भइरहनेछ । फेरि शान्ति हुँदै जानेछ । बच्चाहरूको बुद्धिमा सारा ज्ञान छ । छन त बडो सहज छ । केवल बाबालाई याद गर्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस शरीरलाई पनि भुलेर पूरा पवित्र भिखारी बन्नु छ । लाइन स्पष्ट (क्लियर) राख्नु छ । बुद्धिमा रहोस्— अब नाटक पूरा भयो, हामी आफ्नो मीठो घर जानु छ ।
- २) पढाइको हर कदममा पद्म छ, यसैले राम्रोसँग सधैं पढ्नु छ । देवता घरानाको जस्तै बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । आफूले आफैँलाई सोध्नु छ— मलाई अतीन्द्रिय सुख कहाँसम्म महसुस हुन्छ ? खुशी रहन्छ ?

वरदानः— सहन शक्तिको धारणाद्वारा सत्यतालाई अपनाउनेवाला सदाको विजयी भव

दुनियाँवाला भन्छन्— आजभोलि सच्चा व्यक्तिलाई चल्नै मुस्किल छ, भूटो बोल्नै पर्छ, कति ब्राह्मण आत्माहरूले पनि सम्भन्छन्— कहीं-कहीं त चतुराइले चल्नै पर्छ, तर ब्रह्मा बाबालाई देख्यौ— सत्यता वा पवित्रताको लागि कति विरोध (अपोजिसन) भयो फेरि पनि आत्तिएनन् । सत्यताको लागि सहन शक्तिको आवश्यकता पर्छ । सहन गर्नुपर्छ, भुक्नुपर्छ, हार मान्नुपर्छ तर त्यो हार होइन, सदाको विजय हो ।

स्लोगनः— प्रसन्न रहनु र प्रसन्न पार्नु— यो हो आशीर्वाद दिनु र आशीर्वाद लिनु ।